

Var det bättre förr?

Hundåret följer sin egen rytm. Efter utställningarna Stora Stockholm och My Dog i Göteborg följer en spännande tid med alla årsmöten, där olika slags avvikelser i den mänskliga karaktären med fördel kan studeras. Det är ofta man hör uttrycket ”det var bättre förr”.

Ett uttryck som för mina tankar tillbaka till början av 90-talet och en rapport skriven av Lisbeth Sigfridsson. Där skriver Lisbeth bl. a följande:

”På ett årsmöte i en länsklubb är årsmötet ofta en strikt och solenn affär, avverkad i sirliga, nästan menuettaktiga turer, med fördel anført av en kunnig ordförande. Att på något sätt avvika från protokollet och gräva upp verkliga eller primitiva egennyttas, skulle vara liktydigt med offentligen bryta den sociala lårbenshalsen. Sådana årsmöten klockas också på två timmar blankt i god ordning och den nya styrelsen kan med oförbrukade krafter i lugn och ro ägna sig åt den antagna verksamhetsplanen. Betydligt mer intressanta komplikationer kan komma till uttryck i rasklubbarnas snåriga utkanter, där mötesdeltagarna sällan hämnas av några djupare insikter om SKK-organisationens konstruktion och målsättning. Det är på sådana årsmöten som det slår emot en vad som Kennelklubbens ordförande K-G Fredriksson på ett saktmodigt, men ack så träffsäkert sätt har kallat ”byamentaliteten”.

Stormötesmentalitet - ett slags primitivt hat mot allt och envar som vill plädера för någon form av etiska regler och rekommendationer vad gäller hundavel. Ett kompakt motstånd mot insyn i uppfödarverksamheten. En ovilja att anamma bekämpningsprogram som innebär någon form av restriktioner i aveln. ”Vi är gott folk roende i en egen sjö. Ingen ska komma med några pekpinna uppifrån”

En eller ett par produktiva och inflytelserika uppfödare samlar ihop några tjog valpköpare och likatänkande och åker till årsmötet för en kupp. Det är ett allvarligt förfarande, inte för att det strider mot demokratins spelregler, utan för att det sker i dess namn. Bort med den gamla kompetenta styrelsen som ställde krav på bekämpningsprogram och var allmänt jobbigt. Det är sådana klubbmöten som rutinerade föreningsmäniskor kallar ”busslassmöte”.

Den ca 15 år gamla rapporten är i många stycken lika aktuell idag. En trolig orsak till detta är att det på årsmötet finns bristfälliga kunskaper i föreningsteknik samt etik och moral. En annan bidragande orsak kan vara att några raser har en snabbt ökande popularitet och därmed många nya medlemmar som inte har kunskap om verksamhetsplanering och långsiktig målsättning. Då är det viktigt att rasklubben har en styrelse med kunskap och erfarenhet som kan sätta fokus på vad som är strategiskt viktigt för rasen/raserna. Skulle detta scenario inträffa på någon av våra anslutna rasklubbars årsmöte vill jag informera alla medlemmar om att det gemensamma medlemskapet möjliggör att ni kan vända er till SDHK när det gäller bl. a föreningstekniska frågor.

Vad tycker du - var det bättre förr?

När jag skriver detta är det 18 minusgrader och vackert vinterväder men när du läser detta hoppas jag att det underbara vårvädet är i antågande.

Med vårhälsningar
Per-Inge
Ordf.